

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 159

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mấy hôm nay, bởi tôi có một số việc giao lưu với các tôn giáo, cộng thêm một số việc khác nữa, nên chúng ta đã ngừng việc giảng kinh buổi sáng năm ngày rồi. Hôm nay chúng ta trở lại giảng bình thường, mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 84, chỗ này cũng có hai câu:

Mai cổ yểm nhân, dụng dược sát thụ.

埋蟲厭人。用藥殺樹。

Giấu trùng độc hại người, dùng thuốc làm chết cây.

Ở đây nếu tính theo phân đoạn lớn thì đây là đoạn lớn thứ 11. “Vô nhân”, hay nói cách khác là không nguyên nhân, vô duyên vô cớ tạo tác ác nghiệp. Việc “giấu trùng độc hại người”, ở khu vực Singapore này thì chúng ta rất ít nghe nói, khi tôi còn là thiếu niên, thời gian kháng chiến ở Hồ Nam, ở Quý Châu, lúc đi học thường hay nghe thấy những sự việc này. Thật sự có việc như vậy hay không? Tôi đã thấy qua, nhưng nếu nghe kể thì tôi đã nghe rất nhiều, có khả năng có những sự việc như vậy. Những sự việc này ngày trước vào thời đại chuyên chế của các đế vương thì đây là hành vi phạm pháp, pháp luật của quốc gia không cho phép. Nghe nói có rất nhiều loại trùng, cổ đại đức nói với chúng ta, phạm là kẻ rắp tâm nuôi trùng, thả trùng hại người thì đều tạo tội lỗi rất sâu nặng. Vì sao họ phải thả trùng hại người? Nghe nói trùng độc đến một giai đoạn nào đó, nếu không thả ra, không hại người khác, thì nó sẽ quay lại hại chính mình. Cho nên sự việc này, nếu không hại người thì sẽ hại chính mình, vậy có lợi ích gì đâu! Tôi từng nghe nói những người nuôi trùng, ở trong nhà của họ rất sạch sẽ, rất gọn gàng, quả thật giống như một hạt bụi cũng không dính vậy. Trùng độc có rất nhiều loại, đại khái đều là những loại như rắn độc, như nhện độc, bọ cạp, những loài này đều có độc.

Vì sao lại làm những việc này? Trong nhà Phật nói đây là nghiệp chướng đời quá khứ, họ không có nghiệp chướng này thì sẽ không làm những việc như vậy. Nghiệp chướng trong đời quá khứ là nhân, hiện tiền là duyên, người trẻ tuổi thích những điều kỳ lạ cổ quái, hiếu kỳ, nhưng mà sau khi bạn đi vào rồi, trở ra

rất khó khăn, đây cũng là không có bạn tốt chỉ bảo họ, làm những việc tổn người mà không lợi mình. Câu này chúng ta giải thích như thế nào? Nói theo nghĩa rộng thì phạm là việc tổn người mà không lợi mình, đều ở trong phạm vi một câu này. Những việc tổn người lợi mình còn không thể làm thì những việc tổn người mà không lợi mình càng không nên làm. Chúng ta đối với hết thầy người, hết thầy việc, hết thầy vật, phải thường có tâm yêu thương.

Câu tiếp theo, “*dùng thuốc làm chết cây*”, đây là tổn hại tâm từ bi. Trong hoàn cảnh trước mắt của chúng ta mà nói thì ý nghĩa này càng sâu hơn, không có lý do chính đáng mà phá hoại hoàn cảnh sinh thái tự nhiên, không hiểu được mối quan hệ mật thiết giữa con người với hoàn cảnh tự nhiên. Phật Bồ-tát dạy chúng ta, cổ thánh tiên hiền thế gian dạy chúng ta “nhân từ với người, yêu thương với vật”; hay nói cách khác, giáo dục thánh hiền không có gì khác, chỉ là khởi phát lòng yêu thương của chúng ta mà thôi, bồi dưỡng lòng yêu thương của chúng ta mà thôi. Chúng tôi ngày nay, trong số rất nhiều các tôn giáo, chúng tôi phát hiện có một điểm chung, điểm chung đó là gì? Giáo dục yêu thương, nhà Phật gọi là từ bi, một mảng từ bi, từ bi hết thầy. Bạn xem Thiên Chúa giáo, Do Thái giáo, Kitô giáo, được xem là cùng một hệ thống, “thần yêu người thế gian”, “thượng đế yêu người thế gian”; Ấn Độ giáo, Bà-la-môn giáo, Đại Phạm thiên cũng là yêu người thế gian. Tổng hợp tất cả giáo dục tôn giáo, giáo dục thánh hiền, chính là một câu nói này mà thôi. Chúng ta không những phải yêu thương người, còn phải yêu thương vật, bạn xem trong Bồ-tát giới, Phật đã dạy bảo chúng ta: “Tỳ-kheo thanh tịnh, không giẫm lên cỏ xanh.” Bạn xem những cây cỏ nhỏ đó, chúng sinh trưởng xanh tươi như vậy, bạn sao có thể nhẫn tâm giẫm đạp lên đầu của chúng? Tâm yêu thương của con người đạt đến mức độ này, ngay cả cành cây ngọn cỏ cũng yêu thương thì người đó sao có thể không yêu thương người? Sao có thể không yêu thương động vật? Sao có thể tổn hại người khác? Người này sống trong thế giới yêu thương, đây là hạnh phúc chân thật.

Mấy ngày trước, có mấy vị đồng học của chúng ta ở nơi đây đã đi cùng cư sĩ Lý Mộc Nguyên, tôi cũng có tham gia, nhìn thấy nơi này có một nữ lão tu 101 tuổi, là bà Hứa Triết, cả đời bà chính là sống trong thế giới yêu thương, hạnh phúc mỹ mãn. Bà nói với tôi, bà là người thanh niên 101 tuổi, bà thật sự là thanh niên. Tôi thấy vóc dáng của bà cũng tầm 40-50 tuổi mà thôi, nói thế nào cũng không thể tin được, bà còn lấy giấy chứng minh nhân dân ra cho chúng tôi xem, là thật, không phải giả, bà sinh năm 1900, năm nay là năm 2000 rồi, dựa theo cách tính của Trung Quốc thì là 101 tuổi. Bà là người Triều Châu, Quảng Đông, cho nên

bà biết tiếng Quảng Đông, biết tiếng Triều Châu, biết tiếng Anh, cũng biết tiếng phổ thông. Tuổi tác đã cao như vậy, chúng ta từ trên phương diện sức khỏe thể trạng của bà mà nhìn thì bà giống như một người thanh niên. Tôi để ý quan sát thì thấy bà chỉ mất một cái răng, bà nói với tôi toàn bộ răng của bà là răng thật, chỉ mất một cái thôi. Thị lực rất tốt, hằng ngày đọc sách, không cần đeo kính, mắt tai đều tinh nhạy, phản ứng lanh lẹ, vô cùng có trí tuệ, mỗi ngày còn đi làm công quả. Hôm qua tôi giảng kinh, vốn dĩ muốn mời bà đến giảng đường này của chúng ta để gặp mặt một chút, nhưng hôm qua bà phải lên lớp, bà hiện tại mỗi tuần có mấy buổi dạy, dạy người ta tĩnh tọa. Lúc chúng tôi đến thì bà còn làm tư thế đảo ngược cho chúng tôi xem, người thông thường chúng ta 50-60 tuổi thì không dám làm, bà còn có thể đảo ngược người lại cho bạn xem, biểu diễn cho bạn xem.

Bà nói với chúng ta, cả đời bà tâm địa thanh tịnh, không có phiền não, không có lo âu, không có vướng bận, đây là đạo dưỡng sinh. Cả đời không thấy lỗi thế gian, tôi hỏi bà khi nhìn thấy một số người làm những việc không tốt, nhìn thấy người ác, bà có cảm nhận gì hay không? Bà nói không có, thấy như không thấy. Bà lấy một ví dụ cho chúng tôi, ví dụ như chúng ta đi bộ trên đường, nhìn thấy những người đó đi qua đi lại, người đi qua đi lại trên đường rất nhiều, trong tâm không lưu lại ấn tượng. Trong kinh Phật đã nói với chúng ta, thế nào gọi là không lưu ấn tượng? Không lưu ấn tượng chính là chuyển thức thành trí, phàm phu chúng ta là dùng thức, thức thứ sáu là phân biệt, thức thứ bảy là chấp trước, thức thứ tám là lưu ấn tượng. Pháp sư Giao Quang trong chú giải kinh Lăng-nghiêm đã dạy chúng ta “xả thức dùng căn.” Xả thức là chúng ta không dùng thức thứ sáu, cũng chính là nói chúng ta không phân biệt. Không phân biệt, vậy cái bạn dùng là gì? Diệu quan sát trí. Ta không dùng thức thứ bảy, thức thứ bảy là chấp trước; không chấp trước thì bạn dùng bình đẳng tánh trí. Không dùng a-lại-da thức, a-lại-da thức là lưu lại ấn tượng, nó không lưu lại ấn tượng, không lưu lại ấn tượng chính là đại viên cảnh trí. Cho nên đời sống của bà, cái mà bà dùng là trí tuệ, nhà Phật thì nói bà ở trong đời sống thường ngày khi đối người tiếp vật đã dùng tứ trí Bồ-đề, nên bà khỏe mạnh sống lâu, một chút bệnh tật cũng không có. Chúng ta 40-50 tuổi đã lưng đau gối mỏi, người ta thì không chút bệnh gì, hoàn toàn bình thường, cho nên nói bà là người thanh niên, đây là danh xưng với thực, bà thật sự là người thanh niên.

Tôi chính mắt nhìn thấy, tôi cũng chân thật chứng minh được. Ngày trước thầy Lý đã nói với chúng tôi, điển tịch căn bản của y học Trung Quốc, trong phần Linh Khu - Hoàng Đế Nội Kinh nói thọ mạng bình thường của con người là sống

đến 200 tuổi, bạn không thể sống đến 200 tuổi là do bạn đã chà đạp thân thể của mình. Đồng học của chúng ta hỏi bà: “Bà có nổi giận hay không?” Không có, cả đời bà chưa từng nổi giận, chưa từng nổi nóng. Bà nói với chúng tôi, một phút nổi giận, một phút đồng hồ thôi thì phải mất ba ngày mới khôi phục lại được bình thường. Lời này tôi nghe xong liền tin tưởng, tôi hiểu được. Nhà Phật, nhà Đạo đều nói đến đạo dưỡng sinh, thế nào là khỏe mạnh nhất? Đó là thân thể và tâm tình của con người hòa thành một thể với đại tự nhiên, đây chân thật là đạo dưỡng sinh, hoàn toàn hòa hợp với tự nhiên, thất tình ngũ dục đều là nhiễu loạn tự nhiên, phá hoại hoàn cảnh tự nhiên. Trong thất tình ngũ dục, thất tình là “mừng, giận, buồn, vui, yêu, ghét, muốn”, trong Phật pháp gọi là “tham, sân, si, mạn”. Cái nghiêm trọng nhất, có sức mạnh phá hoại lớn nhất là sân giận, là nổi giận; cái khác như hoan hỷ, ưa thích chỉ là chấn động nhỏ, mặt phá hoại nhỏ, không phải là việc quá nghiêm trọng, đều là có tổn hại.

Người chân thật tu đạo thì họ tâm địa thanh tịnh, nhất định không có ý niệm của ngũ dục lục trần, cho nên họ được trường sinh bất lão. Thế nhưng khi tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài dường như cũng có biểu hiện mừng, giận, buồn, vui, đó là gì? Đó là ứng theo tình người, chứ không phải thật sự có mừng, giận, buồn, vui, đó chính là “hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức” mà trong nhà Phật nói. Bạn đang có ưu tư, tôi không thể cứ ở đây nói cười, vậy thì thật sự là không hợp với tình người; khi bạn đang có chuyện buồn bã thì tôi cũng có dáng vẻ buồn bã cho bạn thấy, hơn nữa đây là phát ra từ trong nội tâm, không phải là hư vọng. Chúng sanh có mừng, giận, buồn, vui, thật ra mà nói là họ đã tách rời chân tâm, là hư vọng, đạo lý trong đây rất sâu, không thâm nhập kinh tạng thì bạn sẽ không thể hội được. Cho nên mới nói tâm địa thanh tịnh thì vĩnh viễn sẽ sống ở trong cảnh giới đại từ bi, người như vậy không già, người như vậy không suy, người như vậy không mê, không tà, không nhiễm, trong nhà Phật gọi là công đức thù thắng cứu cánh viên mãn, niềm vui chân thật, là nói về điều này. Phạm phu thì không có, mới khen bạn mấy câu thì đã vui mừng ngất ngây rồi; nói mấy câu khó nghe thì bạn nổi giận suốt mấy ngày trời không bình tâm lại được, đây gọi là tự sát, với mình với người đều không có lợi ích. Cho nên ở trong kinh, Phật thường nói người thế gian là kẻ đáng thương xót, đáng thương thật sự!

Cả đời vị nữ tu lớn tuổi này có gặp phải những việc như vậy hay không? Thật sự là quá nhiều, có người khen ngợi bà, có người hủy báng bà, có người sỉ nhục bà. Bất luận là bạn khen ngợi cũng được, sỉ nhục cũng được, bà không xúc động trong lòng, bà không để ý, nhất định không để ở trong tâm, nhất định không

xem nó thành một sự việc, mà chỉ có một tâm yêu thương. Sách của bất kỳ tôn giáo nào bà cũng đọc, nhưng đối với Phật giáo thì lại đặc biệt có sự cảm mến. Bà nói, bạn đạo của bà hỏi bà: “Bà làm sao lại thường xuyên xem những thứ ma quỷ vậy?” Bà đáp: “Tôi xem tất cả các tôn giáo trên thế gian này đều là một mảnh quang minh.” Trong kinh Hoa Nghiêm nói: “Người viên thuyết pháp, không pháp nào không viên.” Đây là lời của một người trí tuệ viên mãn nói, bà chưa có học Phật, nhưng trên thực tế bà là Bồ-tát, thật sự một chút cũng không giả, đối với ngũ giới thập thiện, tam phước, lục độ, nếu tôi cho bà điểm thì đều cho trọn 10 điểm.

Đời sống bản thân vô cùng đơn giản, mỗi ngày ăn một bữa, đời sống của bà đã quay trở về với tự nhiên. Chúng ta cũng có người ăn một bữa, trong thức ăn vẫn còn phải bỏ thêm một chút dầu đường muối mắm, còn có một số gia vị, bà thì thấy đều không có, chỉ có rau sống, nhiều lắm thì bà dùng nước luộc qua rau, loại gia vị gì cũng không có, hoàn toàn quay về với tự nhiên. Còn quần áo thì bà nhặt quần áo cũ rách của người ta về mặc, không phải bà không có tiền, người ta cúng dường cho bà rất nhiều. Bà nói: người ta cho tôi nhiều tiền như vậy là muốn tôi thay họ làm việc tốt, thay họ tu phước, số tiền này bản thân không thể dùng, bà nhặt quần áo cũ rách về, bà nói: nếu tôi may một bộ quần áo mới để mặc, ăn diện một chút để bản thân nhìn đẹp đẽ, trong khi đó thế gian này vẫn còn rất nhiều người không có quần áo để mặc, không có cơm để ăn. Vậy thì làm sao xứng đáng với họ? Bạn liền hiểu được tâm yêu thương của bà là chân thật, không phải giả, yêu thương hết thấy chúng sanh. Chúng ta hằng ngày nói chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi, chúng ta còn chưa làm được, nhưng bà thì hoàn toàn làm được rồi; nhìn thấu, buông xuống, tự tại, tùy duyên, niệm Phật, bà cũng làm được rồi. Chỗ tốt của học Phật, lợi ích của học Phật, thì từ trên thân thể của bà chúng ta đã được chứng kiến, đã được chứng minh. Đời sống tiết kiệm đến như vậy, chúng ta nhìn thấy bà dường như rất bần hàn, nhưng trên thế gian này bà mới là người vui sướng nhất, người hạnh phúc nhất, không ai có thể sánh với bà.

Bà 101 tuổi mà vẫn tự mình sống trong một ngôi nhà, không cần ai chăm sóc, bà còn đi chăm sóc người khác, mỗi ngày đều ra ngoài, có một số người nghèo cùng đói rét, bà đều đến giúp đỡ, đến chăm sóc họ. Và nói với tôi, có người thuê nhà ở mà tìm không được nhà, bà đã đi tìm nhà thuê giúp họ; có một số người không có tiền trả phí điện nước, thế là bà cũng đi trả phí điện nước giúp họ; không có gì ăn thì bà tặng gạo. Ngày hôm đó tôi cũng đi đến xem, ngôi nhà

nhỏ đó của bà đại khái có thể chất được 20 đến 30 bao gạo, người ta tặng cho bà, thế là bà đem đi bố thí, đi đến đâu cũng bố thí. Đây là tấm gương tốt của việc “nhân từ với người, thương yêu với vật”, tu hành chứng quả, chúng ta đã thấy tận mắt. Tôi đã nói với cư sĩ Lý, phải mời bà đến đạo tràng Cư Sĩ Lâm, khi tôi giảng kinh thì mời bà lên đây cho mọi người gặp mặt. Chúng ta nếu như chân thật có thể tiếp nhận Phật pháp, y giáo phụng hành thì cũng có thành tựu giống như bà, cũng có thể chân thật đạt được hạnh phúc mỹ mãn giống như bà.

Cả đời bà đã xây dựng mười mấy viện dưỡng lão, công việc cả đời là chăm sóc người già, chăm sóc người bệnh, trong Phật pháp gọi là “bố thí vô úy”, quả báo đạt được là khỏe mạnh sống lâu. Cho nên chúng ta thấy bà bố thí tài, bố thí pháp, bố thí vô úy, bà là lấy bố thí vô úy làm chính, bố thí tài và bố thí pháp là phụ trợ, thế nhưng hợp chung lại mà bố thí: “một tức là ba, ba tức là một”, bà lấy việc này làm chủ. Cho nên quả báo này đã hiển bày ra trước mắt chúng ta, chúng ta tin sâu không nghi đối với giáo huấn của Phật-đà, cần phải nỗ lực y giáo phụng hành, mở rộng tâm lượng, yêu thương chúng sanh. Cho nên bà nói, hôm đó chúng tôi cũng hỏi bà rốt cuộc tin tôn giáo nào? Bà nói: tôi tin tôn giáo yêu thương. Lời này nói có đạo lý, tôn giáo yêu thương đã bao gồm tất cả tôn giáo rồi, không sót tôn giáo nào cả, lời nói tuy đơn giản nhưng ý nghĩa thì vô tận, là điều mà chúng ta phải nên học tập. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến hai câu này.